

Háború

2011 június 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország háborúban áll, tudtuk meg a miniszterelnökt?l. Az ellenfél az államadósság és a munkanélküliség, illetve az alacsony foglalkoztatás. Hogy háború van, azt régen sejtjük, ám ha egy emberi közösség háborúban áll, akkor két „el?zetes létm?veletet” mindenképpen végre kell hajtani ahhoz, hogy legyen esélye az életben

maradásra.

Az egyik, hogy beazonosítsa az ellene felhasznált fegyvereket, mert neki is olyan eszközöket kell a saját maga védelmére felhasználnia, amilyeneket vele szembe alkalmaznak. A másik, hogy – bármilyen kínos is, de – fel kell tennie a kérdést: ki az, aki ezt a háborút vívja ellene? Az ellenfél és a fegyver összekeverése veszélyes félreértések forrásává válhat. Éppen ezért a helyzetünk pontos megértése érdekében el?ször azt kell rögzíteni, hogy az államadósság és a munkanélküliség csupán a fegyvereket testesíti meg. Az ellenük folytatott harc tehát olyan, mintha nem a betegség, hanem csupán a betegséget kísér? tünetek ellen próbálnánk tenni valamit. Nem tagadható például a láz mint szimptóma elleni küzdelem fontossága, de ha a láz csillapításával a betegség elleni küzdelmet sikeresen befejezettnek is nyilvánítjuk, akkor ezzel akár óriási veszélynek tehetjük ki a beteget.

Mert a csupán elfojtott tünet mögött a betegség súlyosbodása és végzetessé válása is végbemehet. Azt is látnunk kell, hogy az államadósság és a munkanélküliség közös gyökere a hiány, a deficit. A tünetegyüttest tehát úgy kellene újrafogalmaznunk, hogy kiderüljön bel?le, a magyarságot ma általános „lét-deficit” jellemzi. Az anyagi hiányaink, vagyis a keresetekben, a munkalehet?ségekben meglév? hiány kapcsolódik össze az államháztartás hiányával, és valójában a családi háztartások fokozódó hiányaival. És miközben egyre sz?kösebben, egyre nagyobb hiányoktól sújtottan élünk, tehát „alulfogyasztunk”, a minket terhel? adósság folyamatosan n?, azt a látszatot keltve, hogy éppen a folyamatos „túlfogyasztás” a bajaink f? oka.

Ám mindez valójában csak a dráma legjelentéktelenebb része, az anyagi viszonyaink világát sújtó hiányok együttese. Mert ennél is sokkal súlyosabb hiányok növekednek vészjóslón például a népesedés terén is. Nemcsak egymillió többletmunkahely kellene, hanem legalább egymillióval több gyermek is. Nagyjából ennyivel több születés kellett volna az elmúlt 31 év során (amióta folyamatosan és egyre gyorsuló ütemben n? a demográfiai deficit) ahhoz, hogy a népességünk legalább szinten maradjon. Arról meg aztán már beszélni sem lehet, hogy a népesedésünk mennyiségi deficitjénél is súlyosabb a min?ségi leromlás. És azért nem szabad err?l szólnunk, mert egy magát „politikailag korrekt” beszédnek nevez? véleményhatalmi diktatúra betiltotta ezt a diskurzus-teret, rasszizmusnak bélyegezve azt. Hasonlóan gigantikus deficit alakult ki az elmúlt 40 év során az egészség-vagyonunkban is, és most mégis sokan úgy vélik, hogy megengedhetetlenül sokat költünk az egészségünkre. És végül, de egyáltalán nem utolsósorban a legsúlyosabb, javarészt „láthatatlan” deficitek a lelki, erkölcsi, szellemi talapzatunkban jöttek létre. Az önáltató hazugságaink mindent megfojtó hálójába gabalyodva egyre mélyebb erkölcsi deficitben verg?dünk. Látható tehát, hogy a nemzet ellen folytatott háborúban deficit-fegyverek egész sorát fordítják ellenünk, ám a dönt? kérdés mégis csak az marad, hogy ki? Kinek a kezében vált/válhatott fegyverré az anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi deficiteknek az az egyre végzetesebb rendszere, amelyek közül a miniszterelnök csak néhányat, és ráadásul mint ellenfelet nevezett meg. De mint láttuk, ezek csupán fegyverek,

noha nem tagadom a veszélyességüket. Nekünk azonban nem a fegyverek ellen kellene hadakoznunk, hanem az e fegyverek segítségével életünkre tör? er?ket kellene el?bb néven nevezni, aztán pedig legy?zni. Már feltéve, hogy élve akarunk kikerülni e küzdelemb?l.

Ezt a harcot (amely akár a „végs?” is lehet) egyel?re szinte teljesen kilátástalanná teszi, hogy a magyarság elveszítette azokat a létfontosságú képességeit, készségeit, tudásait,
amelyek lehet?vé tennék számára, hogy néven nevezze a dolgokat. Ehhez ugyanis, ahogyan a felvilágosodás kulcsfogalmai szóltak, „észre és erényre” volna szükség. Ám a legsúlyosabb deficit éppen e létfontosságú „javak” újratermelési folyamataiban alakult ki. A magyarságnak és az ?t képvisel? elitcsoportoknak ma sem érvényes tudása („ész”), sem becsületes, bátor elszántsága („erény”) nincs ahhoz, hogy tudásából adódó feladatait teljesítse. Nyilván azért, mert – ahogy azt Bibó István írta – a dolgok kimondhatatlansága elkerülhetetlenül vezet az egész közösség általános értelmi és erkölcsi lezülléséhez. A cserbenhagyott, félrevezetett, kifosztott nép egyre rosszabb döntéseket hoz, és így egyre silányabb eliteknek teszi lehet?vé az ország irányítását. Ezek aztán nem szolgálják a szakrális felel?sségükre bízott népet, hanem kiszolgáltatják azt. Az így kifosztott nép aztán még rosszabb döntéseket hoz, és így még silányabb elitek jönnek… És hogy kinek szolgáltatja ki népét az egyre züllöttebb gátlástalan, cinikus elit? Hát annak a mindenkori „birodalomnak”, amely ezt a háborút vívja ellenünk. Hiába teszünk tehát bármilyen jó szándékú kísérletet a fegyverek elleni harcra, ha a fegyvereket ellenünk fordító „kéz” továbbra is megnevezhetetlen. Mi több, továbbra is jótev?nk, szövetségesünk, barátunk, felemelkedésünk legf?bb letéteményese.

Csak olyan emberi közösségnek van ugyanis esélye egy ilyen háborúban a megmaradásra, amely képes értelmi és erkölcsi lejt?jén megállni és visszafordulni. Ehhez kellene most er?t gy?jtenünk e háborúban.
Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló